

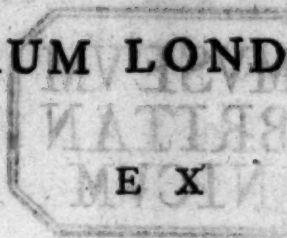
ORATIO ANNIVERSARIA, 7

I N

~~1184~~ 12
9

AMPHITHEATRO COLLEGII REGALIS

MEDICORUM LONDINENSIIUM,

HARVÆI INSTITUTO,

Habita Die XIX OCTOBRIS M.DCC.XLI.

Autore *ROBERTO HOPWOOD*, M. D.

Ejusdem Collegii Socio.

1970.

L O N D I N I:

Typis JACOBI BETTENHAM. MDCCXLI.

ORATIO ANNIVERSARIA

I N

AMPHITHEATRO COLLEGII REGALIS

MEDICORUM HOSPITALIUM

HARVAE INSTITUTO

Habita Die XIX OCTOBRIIS M.DCCCXLII

Autore ROBERTO HOPKINS, M.D.
Ejusdem Collegii Socio.

L O N D O N

Typis Jacobo Baskin & M.DCCCXLII

EGREGIO VIRO

HENRICO PLUMPTRE, M. D.

PRÆSIDI DIGNISSIMO,

NEC NON

COLLEGIS SUIS ORNATISSIMIS,

ORATIONEM HANC

EORUM JUSSU

PUBLICI JURIS FACTAM,

Eâ, quâ par est, observantiâ,

D. D.

ROBERTUS HOPWOOD.

EGREGIO VIRO

HENRICO FLUMPTRE, M. D.

PRESIDI DIGNISSIMO,

RECITATION

COLLEGII SUIS ORNATISSIMIS

ORATIONEM HANC

FORUM JUSSU

PUBLICI JURIS FACTAM.

IN, QUI PARS, OBSERVANTIA

M. D.

JOHN WOOD.

ORATIO HARVÆANA.

IN hâc tantâ literatissimorum hominum frequentiâ, qui Antecessores nostros, viros in arte medicâ illustriores, amplissimo quotannis eloquio celebrarunt; qui artem eam, quâ plurimùm pollent, felicissimâ medendi exercitatione commendant indies atque exornant; non nisi verecundè & cum timore aliquo ad hocce Oratorium munus accedam. Impulit verò me penè invitum, quippè in hoc dicendi genere minimè exercitatum, dignissimi Præsidis authoritas. Impulit etiam loci consuetudo. Impulit, erga Benefactores nostros tam benignos, tam munificos, quibus debemus Nos nostraque, a naturâ insita gratitudo. Quis autem potis est pro harum rerum dignitate orationem condere? Cui tanta verborum vis et copia, ut tantarum virtutum digna celebrentur præconia? Si e tenui nostro penu quidpiam depromi posse speremus, quo magis Linacri, Caii, Harvæi, inclarescant nomina, frustra sumus. Altius quoddam (crede mi Præses dignissime) & magnificentius longè de hisce Antecessoribus nostris arbitramur. Locupletissima verò in hanc societatem beneficia recolere, & juxta Harvæi magni institutum, etsi verbis minùs aptis, grato tamen animo, commemorare possumus & venerari.

Quis

Quis est omnium (focii ornatissimi) qui annuam hanc solennitatem summâ animi prudentiâ optimoque consilio ab Harvæo institutam esse non facile confite-
tur? Non quod ex levi oratiunculâ tantis nominibus honoris aliquid accedat vel gloriæ; non quod immor-
tales eorum res gestæ ab interitu solummodò vindicen-
tur; quin ut tantorum nominum laudibus perculsi
eorum virtutes æmulemur; ac iisdem vestigiis insistentes
ad veram tandem famam dignitatemque ascendere
enitamur.

Plurimum enim ubique valet exempli autoritas;
& dum hominum præclariorum, etiam exterorum, præ-
dicantur laudes, vix fieri potest, quin Animus elatior
jam factus atque excelsior, virtutisque amore quodam-
modò exardescens, ad eorum imitationem naturali quâ-
dam vi ac impulsu incitetur. Quanto verò magis cum
de Nostratibus res agitur, nobis ipsis unâ eademque so-
cietate, & quasi quodam affinitatis vinculo conjunctis?
Quorum etiam virtutes *neque parvæ, neque usitatæ,
neque vulgares; magnitudine verò præstabiles, novitate
primæ, etiam genere ipso singulares* meritissimò cen-
sendæ sunt. Consule omnes omnium gentium fastos
& annales, nulla illustrium virorum facinora præstabilia
magis, nulla aut Reipublicæ aut privato cuique utiliora
reperiuntur; paucissima certè paria. *Quæ enim est me-
lior in hominum genere natura, quam eorum qui se natos
ad homines juvandos, tutandos, conservandos arbitran-
tur?* Quod si inter Romanos olim æquissimo jure san-
ctum est, eum plurimis, iisque amplioribus, decorare
honoribus,

honoribus, qui civem servasset, quàm qui occidisset hostem; quibus nos laudibus primores nostros debemus prosequi? quantis honoribus dignos esse æstimemus? quorum Ars salutaris & scientia tot bonorum civium millia ex ipsis etiam lethi angustiis sæpenumerò eripuit; imò non eripuit solum, verum etiam stabili constantique frui sanitate, quà licuit, effecit.

Hæc etiam tanta beneficia, non prout alia quamplurima, quæ laudabilia maximè haberi solent, uni tantum regioni destinata sunt, non brevi unius sæculi curriculo terminantur; totum complectuntur genus humanum, feris itè nepotibus profutura.

Non hujusce loci est historiam medicam exscribere, neque hodiernæ solennitatis postulat ratio: satis est pro re nostrâ in memoriam revocare, ab immani impiarum gentium diluvio omnes artes & scientias, quin etiam earundem fidos custodes periisse libros, ac unâ cum imperiis, civitatibus, & legibus, extinctas fuisse penitus, atque deletas. Nec minimum in tantâ rerum omnium vastatione passa est Medicina, tam spissis ignorantia, & barbari hujusce sæculi tenebris obvoluta: Quod reliquum fuit, intra Monachorum claustra foedissimis eorum deliramentis miserrimè inquinatum est: Quæ illorum optima reperitur, ex ingenti remediorum, & simplicium undique congestorum farragine conflabatur, rudis atque indigesta moles. In morborum itè curationibus ad peculiare sibi traditas medendi præceptiones solummodò occurrunt, quas mirificè, sed nullo, aut certè quam minimo judicio amplexantur & excolunt,

lunt, umbras potius & nomina, quam morbos ipsos secuti: si verò quid boni fortè in medendo habeant, id potius hæreditario jure a priscis Medicis acceptum, Empiricorum more, quàm scientiâ acquisitum possident. Non autem illa, quæ præceptis solum constat, Ars est; sed vis quædam animo comprehensa, quâ, in rebus pertractandis quæ artibus sunt subjectæ, solers atque peritus uti solet artifex. Medicinæ quippè, sicut reliquarum omnium artium, fons & principium est, & fundamentum, sapientia.

Hæc fuit ratio rerum nostrarum, manca satis & iniqua; Ipsaque ars salutaris, aliorum conservatrix, divini propè auxilii egens, lethali prorsus morbo detenta jacuit, jamjam interitura; ni medicas tandem adhibuerat manus vir erectioris ingenii Linacrus.

Erat enim ei, ab ineunte etiam ætate, egregia quædam animi indoles, & singulare ingenium; quod apud Oxonienes excultum, tam uberrimos quàm laudabiles edidit fructus: literarum perquàm avidè fitiens, peregrè abiit; nihil in exteris regionibus temporibus illis sciri discive potuit, quod ille non proprium fecerit, domi reportavit. Tam vitæ moribus, quàm omni doctrinæ genere clarus natale tandem revisit solum; literarum vidit casum, orbitatem deploravit; Medicinam languentem admodum instauravit; Græcosque ejus recludens fontes, non artem suam solummodò a Monachorum sordibus ac illuvie perpurgavit; verùm ipsas etiam Literas durâ per tot sæcula veluti compede vinctas emancipavit, in libertatem asseruit, & utcunque istius ætatis defecere

mores, solito, hoc est, proprio splendore fecit enitescere. Apud suos Oxonienses in Medicinæ cathedram evehctus, duas prælectiones medicas cum honesto stipendio instituit; unam etiam Cantabrigiæ. Ad Aulam vocatus mandato Henrici 7^{mi} Regis, tantâ Ille liberali animi simplicitate, inter Aulicorum ferviliter assentantium greges, emicuit vir eximius; ut ab isto cautissimo Rege unus habeatur dignus, non modò qui propriam curaret, quin etiam principis Arturi primogeniti prospiceret salutem; itemque qui regii Juvenis animum literis imbueret, doctrinâ formaret, moribus ornaret; rarum quidem regii favoris exemplum, ac propè inauditum fiduciæ indicium; at Linacri meritis omninò dignum; cum tantum ille omnes doctrinâ & eruditione, quantum vitæ simplicitate & moribus, quantum virtute, animique magnitudine, præcelluit. Neque mirum est, summâ rerum jam tenenti Henrico 8vo, virum tot & tantis animi dotibus insignem, eundem Regii favoris locum obtinere. Quo verò favore usus est, & gratiâ, (quod rarissimè contigisse vidimus) non ut seipsum ditaret, non ut res rebus cogeret, ac divitias plusquam Attalicas coacervaret; non ut consanguineos & necessarios suos Reipublicæ spoliis & direptionibus locupletaret. Altiùs enim sapuit divina mens Linacri; neque illum in rebus tam vilibus aucupandis impediri, immensa fuit animi magnitudo. Hoc maximum sibi duxit lucrum, has divitias, famam, decus, gloriam, si prodeffet quamplurimis. Si civium suorum valetudini prospiceret; si ab Agyrtis quibuscvis,

& vaftris circulatoribus, peffimo morbi genere, & quod præ omnibus malignum audit maximè, falva eadem tueretur ac illibata : Si medicinam jam penè intermortuam refuscitaret, fi difiectos undique Profeflores ejus, & per orbem diffipatos in unum congregaret ; fi gentem hanc togatam fibi Reipublicæque conderet ; fi privilegiis & honoribus auctam redderet atque infignitam ; fi legibus denique Regifque potentiffimi favore munitam ftabiliret. Hæc optavit, hæc fauftiffimis perfecit auspiciis. Suis paterno cum amore præfuit primus, propriamque domum, ne deeffet Comitiis habendis locus, commodavit vivens ; moriens, focietati, quafi Divæ faluti facram, in perpetuum dicavit. Et dum nobile hoc Medicorum ftabit Lyceum, Linacri laudes atque honos manebunt.

Ad fuperos evecto Linacro, paulò poft apud Cantabrigienfes oritur refulgens illud alterum artis medicæ lumen, celeberrimus nofter, & fi quis alius, digniffimus qui a nobis commemoretur, Caius ; tam doctrinâ quàm moribus Linacri fimillimus : Uterque Græcis literis atque Latinis juxta eruditiffimè doctus : Uterque pari erga vos ftudio flagravit, utrique par erat benevolentia. Si de Linacro fatore gloriemini, germinantes vos ac jamjam fuccrefcentes irrigantem habetis Caium ; nascentis Collegii ftrenuum propugnatorem, acerrimum partorum privilegiorum vindicem. Ut Præfidis dignitas, vefttrumque decus melius confuleretur, pulvinar illud honoris

honoris honestamentum, caduceumque, nec non reliqua gentilitia virtutis vestrae insignia excogitavit primus, obtinebat, atque usus est Caius. Diu vobis praefuit vir insignis, infantulos sollicitè fovit; rebus vestris, ac proventibus annuis sedulò invigilavit fidelis custos: & jam etiam si senio confectus, a Comitibus nullo modo abesse voluit, nisi impetratâ prius a Collegio licentiâ. Utilissimum nobis proponens exemplar, quantâ curâ & sedulitate, quâ etiam religione nostrum hoc, veluti illud apud Trojanos olim Palladium, factum tectum debemus conservare.

Horum illustrium virorum virtute & consiliis crescit res vestra indies, magisque in omnium opinione inclarescere coepit Medicina. Ac Phœbi ad instar, ipsius artis inventoris & patroni, qui lucis defectu jam nimium diuturnâ obscuratus, ex umbrâ & tenebris emergens denudò, eò splendidior, quò prius obscuratior, nativo suo lumine effulget. Nondum enim animos hominum tantoperè imbuerat ærugo illa, & sedula nimis peculi cura, omnium bonarum ac liberalium artium inimicissima perniciēs. Nondum inter omnis ordinis viros summis viribus certatum est, ut quisque se divitiis magis clarum, magisque acceptum redderet; quin ut meliorem Reipublicæ civem, & humano generi sese utiliorem præstaret. Rara temporis felicitas, summoperè optanda, laudanda, minimè verò speranda. Ex hoc fonte autem derivata emanavit in patriæ & populi salutem, tam

uberrima optimorum civium, hominumque eruditissimorum copia, ut omnes pro meritis laudari satis, vel etiam enumerari nullo modo possint. Scelus autem esset præterire duos præstantissimos viros Medicos insignes, & præclarè satis de nobis omnibus meritos, Ricardum Caldwellum Elisabethæ optimæ Reginae protomedicum; nec non insignissimum Theodorum Goulstonum: quorum alter prælectionem Chirurgicam (ascito etiam in partem honoris nobilissimo Barone Lumleio) cum munificenti stipendio instituit. Alter, prælectione Anatomicâ institutâ, curavit sagax, ut origines morborum & sæpe sæpius latentes causæ ex intimioribus corporis penetralibus eruantur, ac oculis fidelibus detectæ subjiciantur. Penitiùs enim sensit vir acris judicii, quod quò plenior morbi cujusdam atque exquisitior notitia est, eò feliciorem curationem potius est recipere. Juxta illud Celsi, *cujus rei non est certa notitia, ejus rei opinio certum reperire remedium non potest.*

His jactis haud inauspicatò fundamentis, incredibile est in quantum ex improvîso ferè succrevit Ars medicinalis. Hinc enim accepta referri debent cuncta illa præclarissima inventa, quæ aut ætas præterrita, aut contulisse gloriatur hodierna. Hinc facem illam splendidissimam accendit medicorum facile princeps Harvæus: quâ, quasi novâ quâdam Cynosurâ, inter brevia & scopulos per turbidum ac infidum pariter morborum mare tutius longè ac brevius conficiamus iter.

Quantæ

Quantæ (Dî boni) & quamplurimæ in hac unâ veritate delitescunt veritates? quantum commodi ægrotis, quantum Medentibus scientiæ attulit immortale illud de sanguinis circuitu inventum? Hinc morborum causæ longè pauciores dignoscuntur, undè & ipsi etiam morbi, utcunque a diversis sedibus vario nomine insigniti sunt. Hinc omnis illa subtilis magis quàm necessaria, de sanguine in diversis corporis partibus mittendo Medicorum evanuit' disputatio. Hinc parùm interesse perspicuè intelligimus, five Pleura, Stomachus, Cerebri meninges, Pulmones, seu quævis alia corporis particula inflammatione tentatur; neque omninò refert quâ corporis parte detrahitur sanguis, modò occasione tempestivâ, & debitâ pro morbi ratione quantitate minuat'ur ejus moles. Hinc omnis de Pulsibus sumpta notitia, tam varia, ac in genus omne morborum, eorumque status diffusa, firmo & rationali nititur fundamento: Quæ, quàm clarum medicinæ lumen prætulit, licèt ab omnibus agnoscitur, solis tamen peritis, & Oeconomîæ Animalis scientiâ liberius imbutis palàm est. Hæc forsàn & ulterius adhuc indagari potest; si Medicorum ingenio par fuerit industria, par veræ scientiæ desiderium promovendæ, intimior pulsum cognitio atque minùs fallax tandem aliquando oritura est. Hinc etiam penitus deturbata & in fugam conversa est numerosa illa & per tot sæcula inexpugnabilis medicamentorum specificorum acies, quibusdam Rei medicæ scriptoribus totiès decantata; quæ
in

in variis corporis partibus selectos, pro hoc vel illo morbi genio, effectus edere, etiam pro arbitrio suo cùm mente quâdam prædita, gloriabantur. Nusquam enim hodiè extant alia Jecoris, alia Lienis medicamina, omnia verò omnium corporis partium sunt communia quando simili fuerint affectæ passione.

Sed quid Ego de hisce rebus diutiùs immorarer, in hoc præcipuè summorum medicorum conventu? Quibus, ea omnia, quæ a sanguinis circuitu pendent necessario, uno quasi intuitu planiùs multo ac intimiùs perspecta sunt, quam plerosque, neque enim indoctos, Rem ipsam nudâ mentis conceptione complecti posse suspicamur.

Præclarissimi verò Harvæi laudes celebrare non solummodò debemus, quòd tam grandibus inventis artem nostram ditavit, quibus nulla par & æqualis reperiri potest oratio; quòd autem Societatem hanc, quam divino ornavit ingenio, rebus etiam voluit atque opibus amplificare: quòd menstruum Censuræ apparavit epulum; quòd suum solenne hoc convivium magnificè instruebat; quòd Oratorem amplissimo donavit honorario: Ac, O Rem planè admirabilem, & benevolentiam antehac prorsus inauditam! Quòd pleno ille theatro, confertissimâ stupente Sociorum coronâ, spontè, suo se patrimonio denudavit vivus, & in usum Collegii perpetuum, paternum ex assè erogavit fundum.

Jactent se alii ingenti nummorum vi, quos omnimodâ fraude & rapinis fortassè corraferint, quòd Nosocomia aut quævis publica Ædificia regio planè sumptu post mortem extruxerê, cum fascinantem auri splendorem diutiùs intueri non datur. Hisce autem hominibus, quanquam summo plerumque in honore sunt, gratiarum parùm agendum esse arbitramur; cùm omnes persuasissimum habere necessè est, si ad millenos usque vixerant annos, ne micam quidem ex ingentibus nummorum acervis, etiam in scenore positorum, ullo modo potuissent detrahare. Tanta est apud ditissimos quosdam animi tenuitas, nec non in summâ rerum omnium copiâ, ingens undique omnium penuria. Neque illud sanè mirum est, si in tantam agat vesaniam omnes quos incubuit rabiosa illa & inexplebilis divitias conduplicandi aviditas: Ubi enim modum finemque a naturâ positum semel transivimus, quicquid ultrâ est, infinitum est, nullo habendi aut cupiendi relicto termino.

Longè verò alia ratione se tulit erga nos nullo ævotacenda Harvæi liberalitas: qui munificentiam sibi soli propriâ & peculiari, omnes quot sunt, quot fuerê, quotque post aliis in annis erunt, tantò præstabat; quantò, præclarissimis suis inventis omne genus humanum superavit, ac ingenio omnes perstrinxit, uti stellas exortus ætherius Sol.

Ingratissimorum autem maximè esset hominum, si quotiescunque illucescat festus hic dies, toties amplissimas Hamæi largitiones eâ quâ par est reverentiâ meritisque honoribus non prædicemus. Intrâ hosce enim parietes, quos temporum vetustate quassatos, suo sumptu instauratos denuò habuimus, quo pacto de summâ ejus munificentia unquam taceri potest? Dum flagrârit etiam tota atrocissimo bello civili Britannia, sub hastâ positas ædes propriis ille pecuniis redemit: Vastatas denique horribili superante incendio, ac prorsus deletas, suis sub auspiciis de novo resurgentes, & splendidiori nitore vidimus decoratas. Bina insuper lautissima prædia Collegio legavit Hamæus; & quos vivus uti liberos adamavit, eos moriens hæredes esse voluit.

Summum itidè esset nefas, Nobilissime Marchio Dorcestriæ, si honorificum nomen tuum fileri unquam, aut inter annales nostros ullo modo exolescere sinamus immemores. Quoniam antiquâ stirpe & peraugustâ exortus prosapia, Procerum insuper nobiliorum trabeâ ornatus, humiliori longè Medicorum ostro voluisti adumbrari. Quod tam pretioso, tam multiplici, in omni ferè literarum genere, librorum supellectili, Bibliothecam nostram ampliasti: quod tuo denique exemplo permoti, duo e Procerum numero principes viri, tum claris natalibus, tum omnigenâ virtute insigniores, nomina sua nobilissima in Albo nostro, inscribere non dedignati sunt.

Neque

Neque summâ unquâ fine injuriâ prætermittendus est Ricardus Hale. Cujus sanè egregii viri, seù multifariam eruditionem, five in arte suâ peritiâ, five vitæ morumque probitatem, five stabilem denique firmamque spectemus animi constantiam, alterum vix usquam reperiâmus parem, superiorem verò neminem. Ea fuit admirabilis ejus perspicacia, tantâ cum animi stabilitate conjuncta, neque speciosissimis rationibus captari potuit, nec fucatis verborum lenociniis deliniri, ut vel latum unguem a vero deficeret. Simulatorum juxta atque blandientium assentatorum turbam ex animo fastidivit; recti quippè omninò atque propositi tenax, nihil Ipse falsi dicere ausus est, nihil veri non ausus. Provinciam quam nactus est, quàm pulchrè ornavit; præclare narrent illi, quos, ut & sapere possent, & fari, suis artibus effecit & consiliis. Collegii dignitatem mirum in modum coluit, auctoritatem tuens; & ne quid detrimenti nostrâ caperet Respublica, dum vita mansit, indefessus laboravit: præmaturâ demùm morte abreptus, cum ulteriùs vobis inservire non potuit, præter famam sui nominis & celebritatem nulli secundam, insigne quoddam amoris reliquit monumentum; & ad libros coemendos quingentas nostræ monetæ libras supremis Ille tabulis legavit.

Cum benefactoribus nostris ex more parentavimus, quid tandem de benemerentibus etiam dignè satis pro meritis dicamus? quorum tam numerosissima ex hoc

Medicinæ Gymnasio profluxit copia, ut si illustria eorum nomina percurrere solummodò in animum inducerem, intra datos orationis limites vix ac ne vix quidem contineri posse videantur: Quorsum autem debitis eos Eulogiis celebrare aggrediamur? quorum virtutes excellentiores longissimo intervallo omnia exuperant præconia.

Nobis interea (focii spectatissimi) nostrisque gratulemur civibus oportet; quòd restinctis quamvis splendidis illis medicæ artis luminibus, non desunt hodierno die qui pari vel uberiori forsàn Scientiâ instructi sunt; quòd tot undique doctissimorum hominum conspectu fruimur, tantis antecessoribus omnium consensu dignissimi qui succedant. Quòd Vir ille egregius, qui Præsidis munus ornat, in rebus nostris evigilandis, tantâ cum solertiâ & humanitate grave illud at honorificum sustinet onus. Duce enim Illo & auspice vestræ nil non efficient manus. Nil adeò arduum erit, quin unitis viribus perfacilè exuperare poterit Collegium. Amicitiam ergo uti fratres colite; artis vestræ & Collegii dignitatem omnimodè honestate. Perantiquam illam a majoribus sancitam disciplinam, & Comitibus Censoriis non ita pridem laudabiliter instauratam, constantissimè tuemini. Malè enim legibus & statutis nostris comparatum foret, quo Collegii honos atque decus intaminatum efflorescat in perpetuum; si insulsis, & subitariis Doctoribus, sine eruditione,

ditione, sine literis, imò infimo cuique ex officinâ operario, Sodalitium vestrum, vestrosque honores perfrictâ fronte ambienti, non impedita esset via. Præclarissimi Linacri strenuè vos adhortantis, ac per fidem illam Collegio datam obtestantis, usque recordemini.

* *Ut exterminatis indoctis, profligatisque odiosis impostoribus Scientia coretur. Ut quoquoersum diligenter prospiciatis, ne quisquam, respectu personarum habito, admittatur in Societatem Collegii. Quoniàm certum est Collegium nostrum nullâ re firmiùs stabiliri posse & continuari, quàm bonis legibus, probis gubernatorum moribus, & Collegarum singulari virtute atque Eruditione.*

* Vid. Statut. Colleg. sub finem.

F I N I S.

actione, sine litteris, sub infimo cuiusque ex officio
 operario, sedulitate vestrum, vestroque honore per-
 tinenti fronte amplexu, non impedita esse via. Pro-
 claudum Lincum licentia vos adhortant, ac per fidem
 illam Collegio datam obsecrant, utque recordantur.
 Ut eximium inchois, prestigatque obsequia in-
 possoribus deinde decoratur. Ut quodque summi dili-
 genti proficitur, ne quidem respectu personarum
 habito, admittitur in Societatem Collegii. Quoniam
 certum est Collegium nostrum nullis rebus suis stabilis
 posse se continere, quam deus legibus, propriis gub-
 natorum moribus, Collegium singulare virtute an-
 que Parochione.

VII. Statut. Colleg. sub finem.

F I N I S.

